

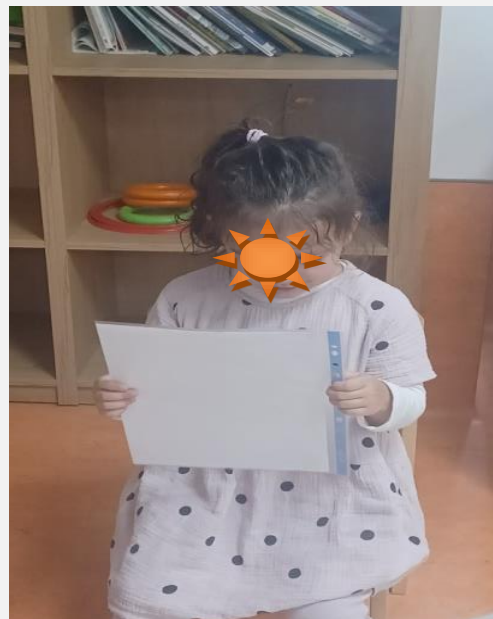

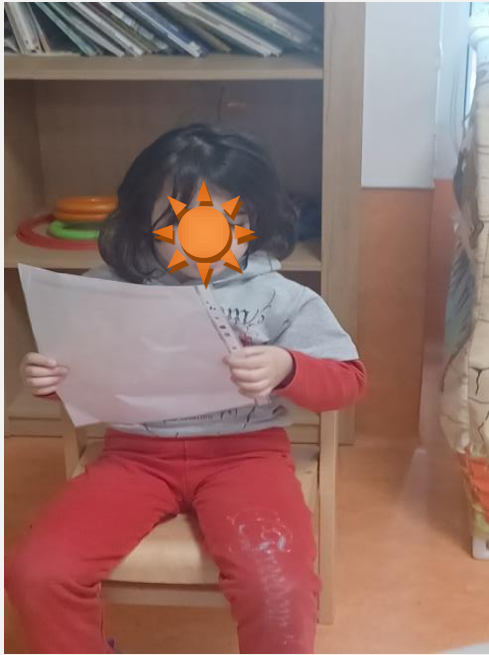
«Στα πλαίσια των δραστηριοτήτων μας για το βιβλίο και μπροστά στο Φεστιβάλ των παιδικών σταθμών που είναι αφιερωμένο στο παιδικό βιβλίο, θα θέλαμε να μας στείλετε ένα αγαπημένο σας παραμύθι που λέτε στα παιδιά σας γραμμένο από εσάς ή από τις αφηγήσεις του παππού και της γιαγιάς. ένα παραμύθι δικό σας, μια ιστορία που έχετε φτιάξει με δικούς σας ήρωες και είναι αγαπημένο από τα παιδιά σας».

«Τα παραμύθια της αγκαλιάς» όπως λέμε και εμείς οι παιδαγωγοί...

Αυτή ήταν η πρόσκληση προς τους γονείς της τάξης μας. Η ανταπόκριση των γονιών συγκινητική. Οι τίτλοι των παραμυθιών μας ξάφνιασαν ευχάριστα, αλλά και τα ίδια τα παιδιά με την απεριόριστη φαντασία τους.

Και εκεί ακριβώς άρχισε ένα μαγευτικό ταξίδι με πρωταγωνιστές τα ίδια τα παιδιά με τις αφηγήσεις του.

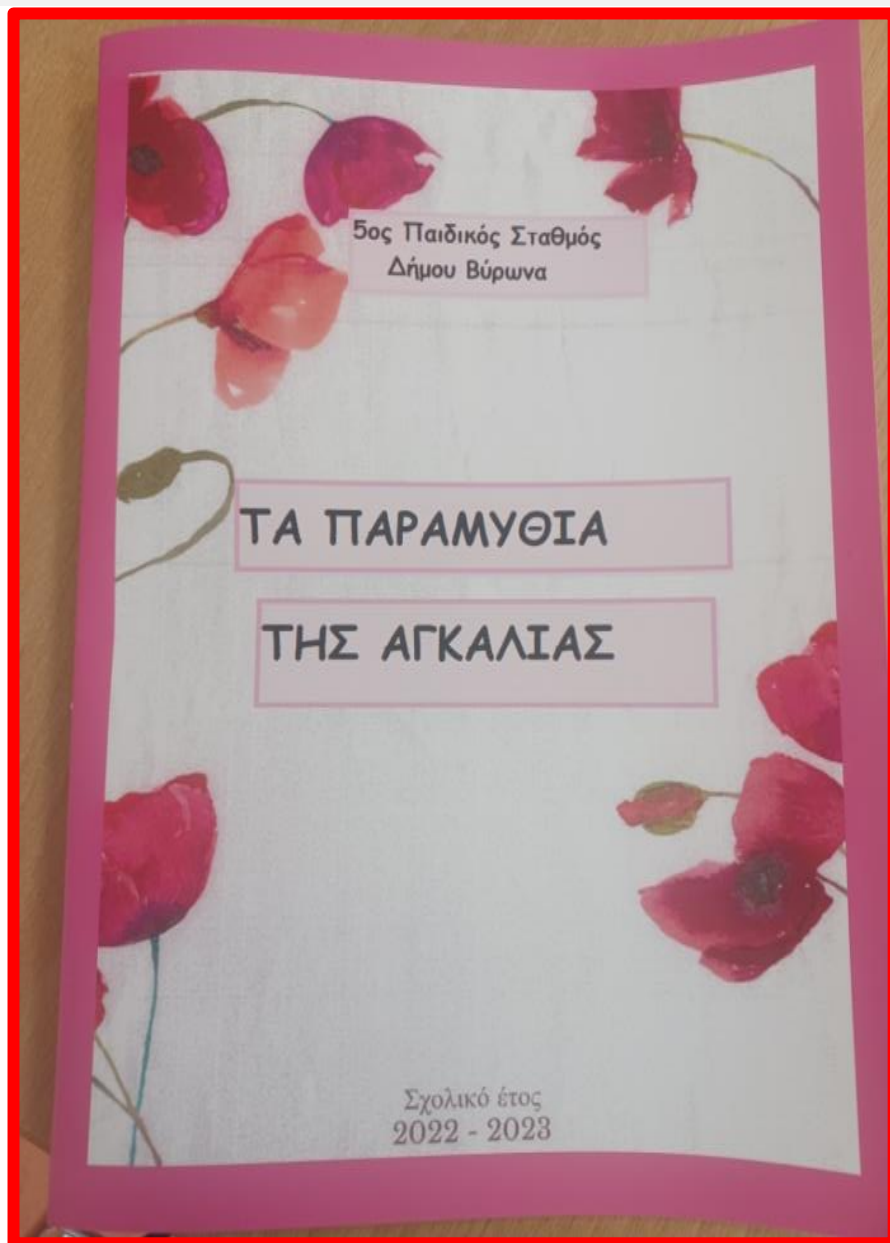
Διαπιστώσαμε μέσα από την αφήγηση την τεράστια εξελικτική, γλωσσική, παιδαγωγική και εκπαιδευτική αξία των παραμυθιών και την ευκαιρία που τους δίνεται να διευκολύνουν το παιδί, για παράδειγμα, στη διαχείριση δύσκολων καταστάσεων, συναισθημάτων, φόβων -ρεαλιστικών και μη, με έναν όμορφο για το παιδί τρόπο.

Τα παραμύθια διευρύνουν τον κόσμο των εμπειριών του παιδιού, δίνοντάς του ταυτόχρονα και με έναν φυσικό τρόπο σημαντικές πληροφορίες για την πολιτισμική του κληρονομιά.

- Τροφοδοτούν και εξελίσσουν τη φαντασία που δίχως αυτήν δεν είναι δυνατόν να προκύψει κάτι καινούργιο και δημιουργικό.
- Εμπλουτίζουν το λεξιλόγιο του παιδιού, ενισχύουν την αφηγηματική του ικανότητα και γενικότερα τη δυνατότητα έκφρασής του.
- Ενδυναμώνουν την ικανότητα συγκέντρωσης του παιδιού. Το δεύτερο είναι ιδιαίτερα σημαντικό κυρίως με παιδιά που έχουν δυσκολίες διάσπασης προσοχής ή/και υπερκινητικότητας.
- Διασκεδάζουν και δίνουν την ευκαιρία στο παιδί να έρθει σε επαφή και να διαχειρίζεται πολλά και έντονα συναισθήματα.
- Δείχνουν τρόπους αντιμετώπισης και επίλυσης διαφόρων δύσκολων καταστάσεων και καλλιεργούν βασικές ηθικές αξίες και αρχές.

Αποτέλεσμα όλης αυτής της δουλειάς ήταν μια υπέροχη έκδοση των παραμυθιών που προσδοκούμε να διαβαστούν ξανά και ξανά σαν λαϊκά παραμύθια, να ευαισθητοποιήσουν κρυμμένες πτυχές της ανθρώπινης ψυχής να αφυπνίσουν κάθε μονοπάτι μας που κοιμάται και ίσως να καταφέρουν ν' αλλάξουν έστω και λίγο τον κόσμο.

Κυρία να σας πω το παραμύθι που μου λέει η μαμά μου πριν κοιμηθώ...

Κυρία να σας πω το παραμύθι που μου λέει η μαμά μου πριν κοιμηθώ, αλλά δεν το θυμάμαι όλο απέξω. Η ανάγκη του παιδιού να μοιραστεί μαζί μας αλλά και με τους φίλους του τις ιστορίες της μαμάς γέννησε την ανθολογία, με αληθινές ιστορίες, παραμύθια λογοπαίγνια, ρίμες, στιχάκια που κρατάτε στα χέρια σας. Με αυτόν τον τρόπο πολλαπλασιάζονται, εμπλουτίζονται, γίνονται πιο δυνατές από συνήθεια και μπορούν να γεννήσουν καινούργια στοιχεία που να πλαισιώνουν τον καθένα μας. Ο μπαμπάς, η μαμά, η γιαγιά, ο παππούς μπορούν να γίνουν συγγραφείς, τα παιδιά, οι καλύτεροι αφηγητές, οι παιδαγωγοί να γίνουν εμπυχωτές της ιστορίας και όλοι μαζί πιο πλούσιοι, με ανοιχτούς ορίζοντες, με νέους προβληματισμούς.

«Τα παραμύθια της αγκαλιάς» ευχόμαστε να συντροφεύουν τα παιδιά και να ανατροφοδοτούν την ζωή τους στα μεγάλα ταξίδια που ανοίγονται μπροστά τους με μια αύρα μαγική από το πρώτο τους σχολείο.

Ευχή και ελπίδα μας οι ιστορίες αυτές να διαβαστούν ξανά και ξανά σαν τα λαϊκά παραμύθια, να ευαισθητοποιήσουν κρυμμένες πτυχές της ανθρώπινης ψυχής να αφυπνίσουν κάθε μονοπάτι μας που κοιμάται και ίσως να καταφέρουν ν' αλλάξουν έστω και λίγο τον κόσμο.

Οι παιδαγωγοί

Μπίκα Πελαγία

Γλυνού Ειρήνη

Αναστίογλου Τάνια

«Το ποτάμι φοβάται να μπει στον ωκεανό»*

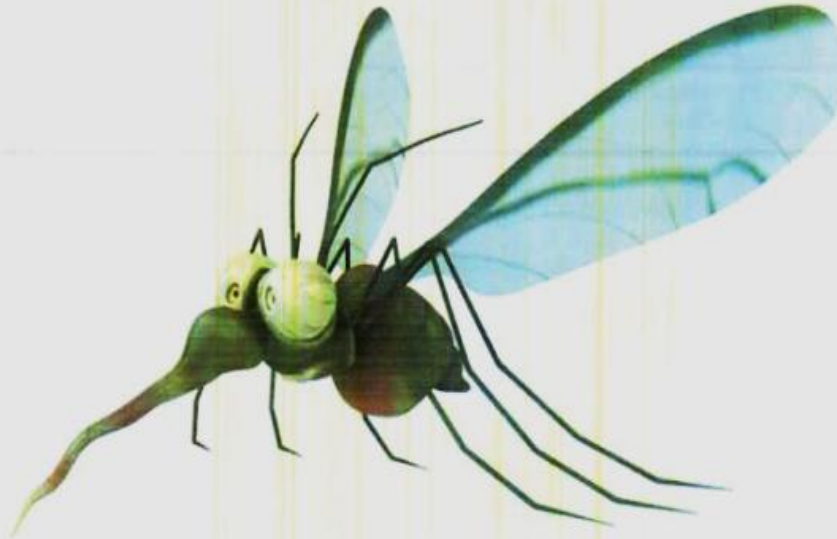
Λένε ότι πριν μπει στη θάλασσα το ποτάμι τρέμει από φόβο.
Κοιτάζει πίσω σε όλη τη διαδρομή, τις κορυφές και τα βουνά,
τον μακρύ και ελικοειδή δρόμο που διέσχισε
ανάμεσα σε ζούγκλες και πόλεις,
και βλέπει μπροστά του έναν ωκεανό τόσο μεγάλο
που η είσοδος σε αυτόν δεν μπορεί
παρά να σημαίνει εξαφάνιση για πάντα.

Αλλά δεν υπάρχει άλλος τρόπος.
Το ποτάμι δεν μπορεί να πάει πίσω.
Κανείς δεν μπορεί να γυρίσει πίσω.
Είναι αδύνατο στη ζωή να πας πίσω.
Δεν υπάρχει άλλος τρόπος,
το ποτάμι δεν μπορεί να επιστρέψει.
Το ποτάμι πρέπει να πάρει το ρίσκο του
και να εισέλθει στον ωκεανό.
Μόνο με την είσοδο στον ωκεανό,
θα εξαφανιστεί ο φόβος.
Γιατί μόνο τότε θα μάθει το ποτάμι
ότι δεν πρόκειται να εξαφανιστεί στον ωκεανό,
αλλά θα γίνει ωκεανός.

Khalil Gibran

Το άτακτο κουνουπάκι

Κάποτε σ' ένα μαγικό δάσος ζούσαν αρμονικά πολλά και διάφορα ζώα. Από τα πιο μικρά και ήρεμα, μέχρι τα πιο μεγάλα και άγρια. Φυσικά σε ένα μαγικό δάσος τα ζώα έχουν φανταστικές ιδιότητες, όπως να μιλάνε.

Κάπου εκεί στο δάσος σ' ένα όμορφο και ψηλό δέντρο, ζούσε μια κουκουβάγια που φημιζότανε για την εξυπνάδα της και τη σοφία της. Συμβούλευε όλα τα ζώα και έλυνε πολλά προβλήματα. Κοντά στο δέντρο της κουκουβάγιας, στον πιο μικρό από τους βάλτους ζούσε μια οικογένεια κουνουπιών. Πάντα τα κουνούπια συμβουλευόνταν την κουκουβάγια, γιατί το δάσος, αν και μαγικό έκρυβε πολλούς κινδύνους!

Έτσι μία από αυτές τις μέρες η κουκουβάγια, καλεί όλα τα μικρά κουνουπάκια να κάνουνε ένα κύκλο γύρω από αυτή

- Μικροί μου φίλοι θα σας πω δυο λόγια για το τί πρέπει να προσέχετε. Να αποφεύγετε να πετάτε πάνω από τους μεγάλους βάλτους.

- Και γιατί να γίνεται αυτό; Ρώτησε το μικρότερο κουνουπάκι. Αφού κι εμείς στους βάλτους μένουμε!

- Γιατί μικρό μου κουνουπάκι, οι βάτραχοι που κατοικούν στους βάλτους, είναι επικίνδυνοι για εσάς. Μπορούν καθώς εσείς πετάτε, να σας κάνουν μια μπουκιά!

- Και γιατί να μας φάνε και να μην είμαστε φίλοι;

- Θα σας εξηγήσω αμέσως, είπε η σοφή κουκουβάγια: Μάθετε λοιπόν πως οι βάτραχοι τρέφονται με έντομα, ιδίως με κουνουπάκια. Δεν το κάνουν από κακία αλλά από τη φύση τους φτιάχτηκαν έτσι.

Τα μικρά κουνουπάκια φοβισμένα κοιτούσαν την ευγενική κουκουβάγια τώρα πιο προσεκτικά και αυτή τη φορά, κανένα δεν είπε τίποτα, ούτε το μικρότερο απ' όλα που ήταν και το πιο άτακτο!

- Λοιπόν, πάτε στα σπίτια σας και να θυμάστε για το καλό σας! Μακριά από τους μεγάλους βάλτους!

Αυτά τους είπε η κουκουβάγια ελπίζοντας να ακούσουν τις συμβουλές της. Παρ' ολ' αυτά το πιο μικρό και πιο άτακτο που το έλεγαν Κώνωψ έκανε πάντα το δικό του, χωρίς να ακούει κανέναν. Έτσι μια μέρα εκεί που έκανε ανέμελο βόλτα στο δάσος, πλησιάζοντας προς το μεγάλο βάλτο είδε έξαφνα ένα μεγάλο φίδι να επιτίθεται σε ένα μικρό βατραχάκι! Ο μικρός Κώνωψ τα έχασε μ' αυτό το θέαμα!

- Τι να κάνω; Είπε από μέσα του. Το καημένο βατραχάκι κινδυνεύει, πρέπει να το σώσω!

Χωρίς να περιμένει λεπτό, πέταξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε και βάζοντας όλη του τη δύναμη, τσίμπησε το φίδι! Ταραγμένο εκείνο το έβαλε στα πόδια!

- Σε ευχαριστώ πολύ που με έσωσες φίλε μου. Είσαι πολύ θαρραλέος! Είπε το βατραχάκι. Πώς σε λένε;

- Με λένε Κώνωψ. Έκανα αυτό που έπρεπε, απάντησε το κουνουπάκι!

- Και δε φοβήθηκες για τη ζωή σου;

- Μόλις είδα ότι κινδυνεύεις δε σκέφτηκα τίποτα! Απάντησε με Θάρρος.

Από τότε συνέβη κάτι ασυνήθιστο για το μαγικό δάσος και για όλα τα δάση του κόσμου! Ο μικρός Κώνωψ και το βατραχάκι έγιναν φίλοι!

Όταν το έμαθε αυτό η κουκουβάγια, πέταξε στο ψηλό δέντρο, έφερε ένα τεράστιο βιβλίο και είπε :

- Απ' ότι βλέπω στο βιβλίο των προγόνων μου, κάτι τέτοιο έχει να συμβεί από την εποχή του

προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ-προ.. μισό λεπτό να δω .. προ-προ-προ-προπάππου μου! Πού ακούστηκε οι αιώνιοι εχθροί, να είναι φίλοι! Πρόσεχε Κώνωψ μην την πατήσεις κάποια μέρα!

Το κουνουπάκι λίγο σκέφτηκε τα λόγια της κουκουβάγιας και ανέμελο τριγυρνούσε καθημερινά στο δάσος, πετώντας προς τον μεγάλο βάλτο για να συναντήσει τον φίλο του. Κάποια μέρα κουρασμένο όπως ήταν, αφού έψαχνε για ώρες τον φίλο του, έκατσε στην άκρη του βάλτου για να ξεκουραστεί. Ήταν τόσο εξαντλημένο όμως που ξεχάστηκε και ξαφνικά εμφανίστηκε μπροστά του μια οικογένεια βατράχων.

Το είχαν περικυκλώσει κι ενώ ετοιμάζονταν να το κάνουν μια μπουκιά, ακούστηκε από το βάθος ο φίλος του να κοάζει θυμωμένα και ανήσυχα! Την ίδια στιγμή ο Κώνωψ βρήκε την ευκαιρία να πετάξει γρήγορα και να ξεφύγει!

Όταν οι βάτραχοι απομακρύνθηκαν, το μικρό βατραχάκι έκανε νόημα στον Κώνωψ να κατέβει.

- Δεν έχω λόγια για να σε ευχαριστήσω, είπε!

- Δεν χρειάζεται φίλε μου, για αυτό είναι οι φίλοι, είτε χαμογελώντας το βατραχάκι.

Από εκείνη τη μέρα και ύστερα, το μικρο βατραχάκι και το μικρό κουνουπάκι έγιναν δυο αχώριστοι φίλοι και όπου κι αν κοιτούσες, μαζί θα τους έβλεπες!

Έτσι κυλούσαν ευχάριστα οι μέρες στο μαγικό δάσος με παιχνίδια αλλά και με περιπέτειες για τους μικρούς μας φίλους, τις οποίες αντιμετώπιζαν πάντα μαζί!

Ο ΜΟΝΟΚΕΡΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΚΕΡΑΤΟ

Μια φορά κι ένα καιρό ήταν ένας μονοκερος. Ο μονοκερος γεννήθηκε σε ένα μαγικό χωριό μονοκερων στο δάσος.

Ήταν τόσο γελαστός και χαρούμενος που όλοι τον φώναζαν ΓΕΛΑΣΤΟΥΛΗ. Ο Γελαστουλης λοιπόν, όσο μεγάλωνε στο δάσος είχε κάτι ιδιαίτερο, είχε σπασμένο κέρατο.

Καθώς περνούσε ο καιρός οι άλλοι μονοκεροι που δεν είχαν σπασμένο κέρατο άρχισαν να απομακρύνονται από τον Γελαστουλη. Δεν έπαιζαν μαζί του και δεν τον έκαναν παρέα, με αποτέλεσμα ο Γελαστουλης να μην έχει φίλους και να είναι λυπημένος.

Μια ωραία μέρα ο Γελαστουλης αποφάσισε να φύγει από το χωριό των μονοκερων. Καθώς περπατούσε μόνος του στο δάσος ένα ελάφι εμφανίστηκε μπροστά του!

«Γεια σου μονοκερε πως σε λένε;» ρωτάει το ελάφι.

«Γεια σου ελαφάκι, Με λένε Γελαστουλη» του απαντά.

«Γελαστουλη;» αφού φαίνεσαι λυπημένος, «Τι έχεις;»

Τότε ο Γελαστουλης εξηγεί στο ελάφι πως επειδή έχει σπασμένο κέρατο οι άλλοι μονοκεροι δεν τον παίζουν.

«Μπορώ να σε βοηθήσω» του λέει το ελάφι.

Ξέρω μια καλή νεραίδα που ζει στην άκρη της λίμνης και νομίζω μπορεί να βοηθήσει. Έτσι λοιπόν ο Γελαστουλης με το ελάφι ξεκίνησαν για να πάνε στην καλή νεραίδα. Κατά την διαδρομή άρχισαν να συζητούν για τα παιχνίδια τους, τα αγαπημένα τους χρώματα και έτσι ο μακρύς δρόμος προς την λίμνη δεν τους φάνηκε μακρύς.

Όταν έφτασαν στην λίμνη άρχισαν να ψάχνουν για την καλή νεραίδα και πριν καλά καλά το καταλάβουν εμφανίζεται μπροστά τους.

«Καλημέρα καλή νεραίδα» λέει το ελαφάκι.

«Καλημέρα ελαφάκι, γιατί φαίνεται λυπημένος ο μονοκερος;» απαντάει η καλή νεραίδα.

«Ξέρεις... καλή νεραίδα έχω σπασμένο κέρατο» λέει ο Γελαστουλης.

«Και γι' αυτό λυπάσαι;» απαντάει η καλή νεραίδα.

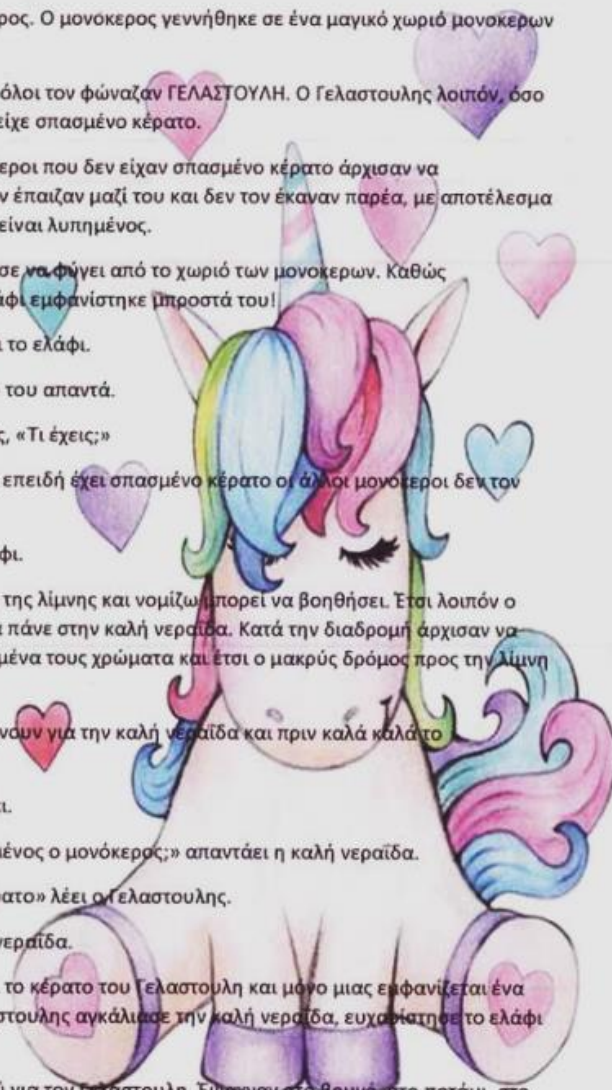
Με το μαγικό της ραβδάκι τότε ακουμπάει το κέρατο του Γελαστουλη και μόνο μιας εμφανίζεται ένα καινούργιο λαμπερό κέρατο... Τότε ο Γελαστουλης αγκάλιασε την καλή νεραίδα, ευχαρίστησε το ελάφι και ξεκίνησε για το χωριό του.

Στο χωριό των μονοκερων έψαχναν παντού για τον Γελαστουλη. Έψαχναν στο βουνό, στο ποτάμι, στο δάσος.

Και ξαφνικά εμφανίζεται ο Γελαστουλης χαρούμενος και γελαστός με το λαμπερό του κέρατο.

Τότε όλοι αγκάλιασαν και άρχισαν να χορεύουν και να παίζουν.

Και ζήσαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!!!!!!!!!!!!

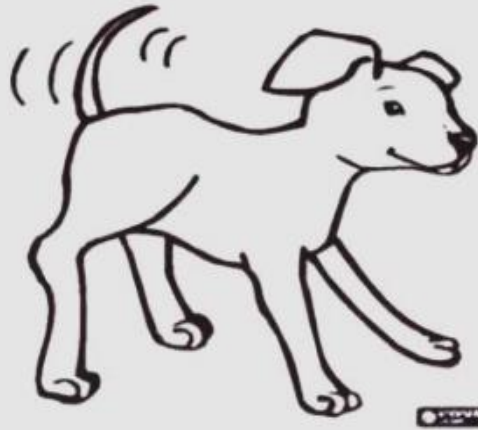

Ο Καλύτερος φίλος του παππού

Μια φορά κι έναν καιρό, μακριά από τη φασαρία και τα μεγάλα σπίτια της πόλης ζει ο παππούς μου. Έχει ένα όμορφο πέτρινο σπίτι με μεγάλο κήπο γεμάτο δέντρα και μια αυλή. Είναι μέσα στο βουνό και δεν φαίνεται από το δρόμο. Μια μέρα που περπατούσε στο χωμάτινο δρομάκι άκουσε ένα μικρό κουταβάκι να κλαίει..... ήταν τρυπωμένο μέσα στα λουλουδάκια.

Κατάλαβε πως ήταν μόνο του και το πήρε στο σπίτι. Το φρόντισε, το τάισε, το πήγε στο γιατρό για να δει ότι όλα είναι καλά και εκείνο με τον καιρό μεγάλωσε. Ήταν πολύ έξυπνο και ακολουθούσε παντού τον παππού. Ήξερε όλο το χωριό και εκείνοι τον ήξεραν. Τον ονόμασαν ΛΕΟΝ γιατί ήταν δυνατός και γρήγορος σαν το λιοντάρι.

Ο Λεόν ήταν πολύ καλός σκύλος στο να μυρίζει και να ανακαλύπτει καινούργια πράγματα. Έτσι μια μέρα βρήκε μαζί με το παππού μια τσάντα που είχε μέσα δυο κουταβάκια. Πίσω από ένα θάμνο τα είχαν αφήσει. Τα πήραν κι αυτά στο σπίτι και τα κράτησαν. Ο παππούς τα λυπήθηκε. Μεγάλωσαν και αυτά μαζί με τον ΛΕΟΝ και τώρα ο παππούς έχει τρία σκυλάκια που τα αγαπάει. Ρώτησε τον Χρήστο τι ονόματα να τους δώσει και ο Χρήστος του είπε Κατμπόη και Γκέκο, από τους αγαπημένους του ήρωες. Ακούνε πολύ τον παππού, παίζουν μαζί του αλλά προσέχουν και το σπίτι από κανένα αγριογούρουνο ή καμία αλεπού που πλησιάζει τα σπίτια για να βρει φαγητό.

Έτσι έγινε μια μέρα που τα σκυλιά μύρισαν την αλεπού και ειδοποίησαν τον παππού και εκείνος την φόβισε με ένα μεγάλο ξύλο.

Δεν ήθελε να την χτυπήσει... κανένα ζώακι δεν πρέπει να χτυπάμε λέει ο παππούς κάθε φορά στον μικρό εγγονό του, τον Χρήστο πριν κοιμηθεί.

Η Μπάμπουσκα

Υπήρχε κάποτε μία μπάμπουσκα, που μέσα της είχε επτά μικρά παιδάκια. Ήταν πολύ χαρούμενη για τα παιδάκια της η μπάμπουσκα αυτή. Όλα μέσα της φώλιαζαν κι ευτυχισμένα ζούσαν.

Κάθε πρωί, τα έβγαζε, και ένα ένα στη σειρά τα τοποθετούσε. Από το μεγαλύτερο στο μικρότερο. Τα μπαμπουσκάκια, όπως έλεγαν

τα παιδιά της, τότε έπαιζαν, γελούσαν, τραγουδούσαν πείραζαν το ένα το άλλο, και γενικά έκαναν ό,τι τα παιδιά μεταξύ τους κάνουν.

Μόλις όμως νύχτωνε, και έφτανε η ώρα να κοιμηθούνε, στην κοιλιά της ένα ένα τα τοποθετούσε, από το μεγαλύτερο στο μικρότερο, όλα μαζί αγκαλιασμένα κοιμόντουσαν μέχρι το επόμενο πρωί.

Κάποια στιγμή όμως, το μικρότερο μπαμπουσκάκι, που έμοιαζε μικρό σαν ένα νυχάκι, δεν άντεχε να είναι το τελευταίο μέσα στην μπάμπουσκας την αγκαλιά, και πιο μακριά απ' όλα τα αδέρφια του, ούτε ήθελε να είναι το πρώτο που πηγαίνει το βράδυ για ύπνο και το τελευταίο που ξυπνάει το πρωί.

Γι' αυτό, και αποφάσισε μια μέρα στα κρυφά, να πάρει της διπλανής του αδερφής τη θέση. Το πρωί, όπως κάθε πρωί, η μαμά του η μπάμπουσκα, έβγαλε ένα ένα τα παιδιά της. Το βράδυ, όταν ήρθε η ώρα να τα μαζέψει, χώθηκε και μπήκε στη θέση της αδερφής του. Η μαμά του δεν το κατάλαβε, μέσα στην

κούρασή της, ότι ένα της παιδάκι λείπει. Και έτσι η έκτη στη σειρά μπάμπουσκα, απ' τα επτά αδέρφια, έμεινε απ' έξω.

Την επόμενη ημέρα, το μικρότερο μπαμπουσκάκι, χαρούμενο για τη σκανταλιά του, μπήκε στη θέση της πέμπτης του αδερφούλας.

Αυτό συνεχίστηκε για πολλές ακόμα μέρες. Μέχρι που έφτασε η μέρα που θα έμπαινε στη θέση της πρώτης του αδερφής, ακριβώς δίπλα στη μαμά του. Αυτό μονάχα ήθελε, όσο τίποτα στον κόσμο, να' ναι το πρώτο που θα ακουμπάει της μαμάς του την αγκαλιά. Το πιο αγαπημένο κι απ' όλα πιο κοντά.

Όμως, τα υπόλοιπα αδέρφια, είχαν συνεννοηθεί, και του την είχαν στημένη, ώστε ποτέ αυτό να μην συμβεί. Το πλάνο τους ήταν το εξής. Την ώρα που θα πλησίαζε στις μαμάς του την αγκαλιά, αυτά θα ήταν από πίσω και θα του έδιναν μία κλωτσιά. Όστε να φύγει μακριά πολύ και μέσα στην αγκαλιά της να μην μπει.

Έτσι κι έγινε. Όλα μαζί τα αδέρφια μαζεύτηκαν, μετρήσανε μέχρι το τρία, και δίνουν μία κλωτσιά τεράστια στο αδερφάκι τους, την ώρα που θα πήγαινε την πρώτη θέση να πάρει.

Και έτσι, το αδερφάκι το μικρότερο μπαμπουσκάκι, έμεινε απ' έξω. Λυπημένο, και λίγο μετανιωμένο μιας και κατάλαβε το λάθος του, περιφερόταν στο χαλί του σπιτιού που βρίσκονταν μονάχο του. Εκεί πέρασε όλο το βράδυ σε μία γωνιά, παγωμένο.

Όσπου κάποια στιγμή, πάνω που κατάφερε λίγο να κοιμηθεί ακούει έναν θόρυβο

φοβερό... Μα πριν προλάβει να καταλάβει τι μπορεί να είναι αυτό, τσουπ, ένα πελώριο καλάμι τον ρουφά.

Πω πω μία συμφορά... Ήταν μία σκούπα ηλεκτρική, που την έβαλε ο άνθρωπος στο σπίτι που κατοικεί. Και που οι μπάμπουσκες ζούνε εκεί... Το μικρό το μπαμπουσκάκι με μιας, βρέθηκε μέσα στη σκούπα. Και σε κλάματα ξεσπά.

Τα αδέρφια του όλα κατάλαβαν τί είχε συμβεί. Άκουσαν και τη σκούπα και το κλάμα, που αν και ήταν χαμηλό το κατάλαβαν, όπως όλοι καταλαβαίνουν την οικογένειά τους. Με μιας, ζητούν από τη μαμά τους την μπάμπουσκα να βγουν.

Αυτή υπακούει, και προσεκτικά, ένα ένα τα παιδιά της έξω βγάζει.

Μέχρι να βγουν έξω, το σχέδιο τους το είχαν αποφασίσει. Στήνονται στη σειρά και ξεκινούν. Ένα ένα, το ένα πίσω απ' τ' άλλο και τα έξι στήνονται, και η μαμά τους, στο τέλος γερά τα βαστά.

Γίναν όλα μία σειρά! Και τη σκούπα
πλησιάζουν, το αδερφάκι τους φωνάζουν,
στην άκρη της σκούπας να πάει, στο καλάμι
που το τράβηξε έξω να βγει.

Το μικρό αδερφάκι, με όση δύναμη του είχε
απομείνει, όσο μπορεί περπατά, και απ' το
βάθος της σκούπας στη φυσούνα περπατά.
Και όλα τα αδέρφια στο καλάμι, ενωμένα
φτάνουν το αδερφάκι τους και το τραβούν.

Και είναι πάλι ευτυχισμένα! Και κάθε βράδυ,
κοιμούνται αγκαλιασμένα!

Το δελφινάκι που άλλαξε τον κόσμο

Μια φορά και ένα καιρό ήταν ένα δελφινάκι πολύ χαρούμενο και ευτυχισμένο. Πηδούσε ψηλά και έπεφτε πάλι στο νερό . Μαζί με τους φίλους του έτρεχε πίσω από τα πλοία και έπαιζε χοροπηδώντας από εδώ και από εκεί .

Μια μέρα ξαφνικά εμφανίστηκε ένας καρχαρίας . Τα δελφινάκια τρόμαξαν πολύ και άρχισαν να κολυμπούν γρήγορα γιατί νόμιζαν ότι ο καρχαρίας ήθελε να τα φάει . Κάποια στιγμή λαχανιασμένα σταμάτησαν και κοίταξαν πίσω τους και τι να δουν ? Ο καρχαρίας δεν τα κυνηγούσε αλλά είχε σταματήσει και έκλαιγε με μαύρο δάκρυ . Έκλαιγε , έκλαιγε , έκλαιγε . Τα δελφινάκια τον πλησίασαν διστακτικά όχι πολύ κοντά για να δουν τι συμβαίνει .

-Τι έχεις καρχαρία ? Γιατί κλαις ? Μήπως είναι κάποιο κόλπο για να μας φας ?

-Δεν θέλω να σας φάω δελφινάκια . Θέλω να παίξω μαζί σας αλλά μόλις με είδατε φύγατε . Προσπάθησα να σας προλάβω για να σας πω να μη φοβάστε αλλά δεν τα κατάφερα γιατί δεν μπορώ να κολυμπήσω γρήγορα γιατί κοιτάζετε τι έχω στα πτερύγια και στην ουρά μου.

Τα δελφινάκια πλησίασαν και κοίταξαν καλύτερα τον καρχαρία και τι να δουν ?

Είχαν κολλήσει σκουπίδια στα πτερύγια και στην ουρά του καρχαρία και γι αυτό δεν μπορούσε να κολυμπήσει καλά και γι αυτό έκλαιγε και ήταν τοσοοοοοοοο στενοχωρημένος .

-Μην στενοχωριέσαι καρχαρία ! Θα σε βοηθήσουμε εμείς να βγάλεις όλα αυτά τα σκουπίδια από πάνω σου .

Έτσι και έγινε . Όλα μαζί τα δελφινάκια τον καθάρισαν καλά καλά . Ο καρχαρίας από την χαρά του χοροπηδούσε , έκανε γρήγορα στροφές , αγκάλιαζε τα δελφινάκια Αλλά μετά από λίγο κατσούφιασε πάλι

- Τι έγινε πάλι ; Αναρωτήθηκαν τα δελφινάκια.

- Να , ξέρετε κάτι ? Το ίδιο πρόβλημα έχουν πολλά ακόμα ψαράκια γιατί ο βυθός είναι γεμάτος σκουπίδια που πετάνε οι άνθρωποι.

Το πιο μικρό δελφινάκι σκέφτηκε σκέφτηκε και είπε !! Μια είναι η λύση !!

- Ακολουθήστε με !! Θα πούμε σε όλα τα ψάρια να μας βοηθήσουν να καθαρίσουμε τον βυθό και μετά θα πούμε στους ανθρώπους να μην ξαναπετάζουν σκουπίδια στην θάλασσα.

Έτσι και έγινε . Όλα τα ψαράκια δούλεψαν σκληρά μέρα και νύχτα και μάζεψαν όλα τα σκουπίδια και τα έβγαλαν στην στεριά .

Μα τώρα υπήρχε ένα ακόμα πρόβλημα . Πως θα ειδοποιούσαν τους ανθρώπους να πάνε να τα μαζέψουν και να μην ρίξουν άλλα στην θάλασσα ; Αφού δεν ήξεραν την γλώσσα τους

Πάλι το πιο μικρό δελφινάκι είπε .

- Έχω μια ιδέα !!

Και κολύμπησε γρήγορα γρήγορα μέχρι την καλή νεράιδα του βυθού .

-Τι θα ήθελες δελφινάκι ; ρώτησε η νεράιδα

Το δελφινάκι της εξήγησε και μετά της είπε.

-Θέλω για μια μέρα να μας δώσεις ανθρώπινη φωνή .

Και η καλή νεράιδα το έκανε χωρίς δισταγμό .

Τα ψαράκια πήραν την ντουντούκα τους και είπαν στους ανθρώπους να μην ξαναπετάζουν σκουπίδια στην θάλασσα και οι άνθρωποι τα άκουσαν και τα κατάλαβαν και κανείς ποτέ ξανά δεν πέταξε στην θάλασσα σκουπίδια .

Και έζησαν τα ψαράκια καλά και οι άνθρωποι καλύτερα !!

ΤΟ ΤΥΧΕΡΟ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΗΛΟ

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε σε ένα μικρό χωριό ένα αντρόγυνο , ο Παύλος και η Σοφία . Ήταν πολύ τίμιοι άνθρωποι , εργατικοί, καλόκαρδοι και όλοι οι συγχωριανοί τους αγαπούσαν όμως δεν μπορούσαν να κάνουν ένα μωράκι. Κάθε μέρα παρακαλούσαν την Παναγίτσα να τους στείλει ένα μωράκι, αλλά δυστυχώς δεν έρχονταν. Μία χρονιά δεν έβρεξε καθόλου στο χωριό και όλες οι σοδειές ξεράθηκαν. Όλο το χωριό πείνασε παρόλα αυτά ο Παύλος και η Σοφία απ' το λίγο φαγητό τους μοίραζαν και στους συγχωριανούς τους. Ένα βράδυ η σοφία είδε ένα όνειρο στον ύπνο της ! Εμφανίστηκε η Παναγίτσα και της είπε να πάει να βρει το μεγάλο χρυσό δέντρο, εκεί θα βρει τον θησαυρό που τόσο λαχταρά. Την επόμενη μέρα η Σοφία βγήκε στα χωράφια να βρει το χρυσό δέντρο , μα πουθενά δε το έβρισκε. Μετά από ώρες αναζήτησης έκατσε λίγο σε μια πέτρα να ξεκουραστεί. Εκεί ξαφνικά είδε ένα μεγάλο δέντρο φουντωτό που οι ακτίνες του ήλιου έκαναν τα φύλλα του να μοιάζουν σαν να ήταν από χρυσάφι. Έτρεξε προς το μέρος του, και τι να δει; στον κορμό του ήταν τυλιγμένο σε ένα ροζ τραπεζομάντηλο ένα πανέμορφο κοριτσάκι. Το πήρε αμέσως στην αγκαλιά της και αυτό της χαμογέλασε. Στη συνέχεια το πήγε σπίτι της να το δείξει στον Παύλο, εκείνος χάρηκε πάρα πολύ και αποφάσισαν να το κρατήσουν. Επιτέλους θα είχαν ένα μωράκι και αυτοί . Όμως δεν είχαν χρήματα να πάρουν ούτε γάλα καθώς λόγω της ξηρασίας κανείς δε δούλευε στα χωράφια και στο χωριό ήταν όλοι χωρίς αρκετό φαγητό. Η Σοφία τότε αποφάσισε να στρώσει το τραπεζομάντηλο στο οποίο ήταν τυλιγμένο το μωρό και έκανε κάτι παράξενο. Έκλεισε τα μάτια της και φαντάστηκε ψωμί και να πάνω στο τραπέζι εμφανίστηκε ένα καρβέλι ψωμί, μετά φαντάστηκε γάλα και να εμφανίστηκε ένα μπουκάλι γάλα. Το τραπεζομάντηλο ήταν μαγικό, κάθε τι που φανταζόσουν να φας το εμφάνιζε στο τραπέζι. Χαρούμενοι και οι δυο τάισαν το μωράκι και φώναξαν όλο το χωριό στη πλατεία . Εκεί τους έδειξαν το μαγικό τραπεζομάντηλο. Ένας ένας χωριανός φαντάζονταν τι ήθελε και το μαγικό τραπεζομάντηλο το εμφάνιζε μπροστά του. Έτσι κανείς δεν έμεινε νηστικός μέσα στη ξηρασία και

όλοι ευγνωμονούσαν τον Παύλο και την Σοφία για την γενναιοδωρία τους . Την επόμενη χρονιά έβρεξε αρκετά και οι σοδειές ήταν επαρκείς για όλο το χωριό. Ο Παύλος και η Σοφία καθιέρωσαν τη μέρα που βρήκαν το μωράκι τους που την ονόμασαν Μαρία , να κάνουν κάθε χρόνο γιορτή στην πλατεία του χωριού . Η μικρή αυτή ιστορία μας διδάσκει να μοιραζόμαστε και να έχουμε πίστη ,με αυτόν τον τρόπο αργά ή γρήγορα θα έρθει αυτό που πραγματικά θέλουμε .

Η ιστορία του Φερδινάνδου

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε ένας μικρός ταύρος που το όνομά του ήταν Φερδινάνδος. Όλοι οι άλλοι μικροί ταύροι με τους οποίους ζούσε, έτρεχαν, πηδούσαν και χτυπούσαν τα κεφάλια τους μεταξύ τους, αλλά όχι κι ο Φερδινάνδος. Του άρεσε απλώς να κάθεται ήσυχα και να μυρίζει τα λουλούδια.

Καθώς τα χρόνια πέρασαν, ο Φερδινάνδος μεγάλωσε και μεγάλωσε μέχρι που ήταν πολύ μεγάλος και δυνατός. Όλοι οι υπόλοιποι ταύροι που είχαν μεγαλώσει μαζί του στον ίδιο τόπο, πάλευαν μεταξύ τους όλη την ημέρα με τα κέρατά τους. Αυτό που ήθελαν πάνω απ' όλα ήταν να τους επιλέξουν για να παλέψουν στις ταυρομαχίες. Αλλά όχι κι ο Φερδινάνδος ο οποίος του άρεσε απλώς να κάθεται ήσυχα ακριβώς κάτω από δέντρα και να μυρίζει τα λουλούδια. Μια μέρα, ήρθαν κάποιοι άντρες φορώντας πολύ αστεία καπέλα για να πάρουν τον μεγαλύτερο, γρηγορότερο κι αγριότερο ταύρο να πολεμήσει στις ταυρομαχίες στη Μαδρίτη. Όλοι οι υπόλοιποι ταύροι έτρεχαν τριγύρω, πάλευαν και πηδούσαν ώστε οι άνθρωποι να νομίσουν ότι ήταν πολύ δυνατοί κι άγριοι για να τους διαλέξουν. Ο Φερδινάνδος γνώριζε ότι δεν θα τον πάρουν και δεν τον ένοιαζε. Έτσι πήγε στο αγαπημένο του δέντρο για να καθίσει. Δεν είδε πού κάθισε και αντί να κάτσει στο ωραίο δροσερό γρασίδι κάτω από τη σκιά, κάθισε πάνω σε μια μέλισσα. Και ο Φερδινάνδος πόνεσε! Άρχισε να πηδάει πάνω κάτω, να τρέχει τριγύρω και να ξύνει το έδαφος λες κι ήταν τρελός. Οι άνδρες τον είδαν και φώναξαν με χαρά. «Εδώ είναι ο μεγαλύτερος και πιο δυνατός

ταύρος απ' όλους. Ο καλύτερος για τις ταυρομαχίες στη Μαδρίτη!» Έτσι τον πήραν μέσα σε ένα καρότσι για να πάει στην ταυρομαχία και να παλέψει στην αρένα χωρίς να το θέλει ο καημένος!!!

Ο Φερδινάνδος έτρεξε στη μέση της αρένας και όλοι φώναζαν και χειροκροτούσαν γιατί νόμιζαν ότι θα πολεμήσει άγρια και θα χώσει τα κέρατά του παντού. Αλλά όχι ο Φερδινάνδος. Όταν έφτασε στη μέση της αρένας είδε τα λουλούδια στα μαλλιά όλων των υπέροχων κυριών κι απλώς κάθισε κάτω και τα μύριζε. Δεν πολεμούσε και δεν αγρίευε, ότι κι αν έκαναν. Απλώς καθόταν και μύριζε.

Ο ταυρομάχος είχε στεναχωρηθεί πολύ γιατί δεν μπορούσε να πολεμήσει και να δείξει τις ικανότητές του με το σπαθί του. Έτσι έπρεπε να πάρουν τον Φερδινάνδο πίσω στο σπίτι του, δηλαδή κάτω από το αγαπημένο του δέντρο, μυρίζοντας τα λουλούδια ήσυχα.

Έτσι γύρισε στο σπίτι του και έζησε πολύ ευτυχισμένος.

“Ο κυνηγός και το φίδι”

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας κυνηγός που είχε πάει στο δάσος για να κυνηγήσει . Εκεί λοιπόν που κυνηγούσε είπε να ξεκουραστεί κάτω από ένα δέντρο. Ξαφνικά εμφανίζεται ένα φίδι. Μόλις το βλέπει ο κυνηγός αρπάζει ένα ξύλο και ετοιμάζεται να το χτυπήσει . “ Μη ” του φωνάζει “Μη με σκοτώσεις!” Ξαφνιάστηκε ο κυνηγός που το φίδι μιλούσε. “Εντάξει” του είπε ο κυνηγός. “Σε ευχαριστώ πολύ” είπε το φίδι “και για αυτήν σου την πράξη θα σας κάνω ένα δώρο ” είπε.

Πλησιάζει το φίδι τον κυνηγό και με την γλώσσα του ακουμπάει το κεφάλι του. “Όταν πας σπίτι θα καταλάβεις τι δώρο σου έχω κάνει” είπε το φίδι στον κυνηγό.

Φτάνοντας στο σπίτι άκουσε ο κυνηγός τις κότες να κακαρίζουν όμως καταλάβαινε ακριβώς πλέον τι έλεγαν οι κότες μεταξύ τους. Οι μικρές κότες έλεγαν στη μεγάλη κότα ότι δεν κάνει αυγά και γελούσαν. Ενώ η μεγάλη κότα έλεγε μην γελάτε γιατί εσείς μου παίρνετε τα αυγά! Το ακούει αυτό ο κυνηγός και αμέσως την επόμενη ημέρα πουλάει τις μικρές κότες και κρατάει μόνο την μεγάλη. “Μα καλά του λέει η γυναίκα του πήγες και έδωσες όλες τις μικρές κότες και κράτησες την μια που δεν κάνει αυγά?” Όμως ο κυνηγός δεν απάντησε καθώς γνώριζε την αλήθεια.

Το ίδιο βράδυ άκουσε τα σκυλία να γαυγίζουν και να λένε στους λύκους ελάτε μέσα να φάμε τα πρόβατα μαζί, όμως το πιο γέρικο σκυλί είπε στους λύκους “αν τολμήσετε και μπείτε ακόμη και με το ένα μου δόντι θα σας δαγκώσω”. Την επόμενη ημέρα λοιπόν ο κυνηγός πούλησε όλα τα σκυλιά εκτός από το γέρικο σκυλί. Πάλι η γυναίκα το τον ρώτησε με αποροία “μα καλά πούλησες τα μικρά σκυλία και κράτησες το πιο γέρικο σκυλί που έχει ένα δόντι?”. Πάλι ο κυνηγός δεν απάντησε κρατώντας μυστικό το δώρο του φιδιού.

Από τότε ο κυνηγός δεν ξανά πήγε για κυνήγι και πλέον μπορούσε να ακούει τι λένε τα ζώα.

Η Μαρία και ο λύκος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα παιδάκι που το έλεγαν Μαρία και πήγε μια βόλτα στην θάλασσα να κολυμπήσει.

Εκεί συνάντησε έναν καλό λύκο που ήταν στεναχωρημένος επειδή ήθελε να μπει στην θάλασσα αλλά κρύωνε γιατί ήταν χειμώνας και έτσι αποφάσισε να γυρίσει σπίτι του.

Εκεί βρήκε τους φίλους του, τους δεινοσαύρους και παίζανε μπάλα στο δάσος. Η Μαρία συνέχισε να κολυμπάει και όταν κουράστηκε πήγε σπίτι να βρει και τους υπόλοιπους φίλους της.

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Το χαμένο πατίνι του λύκου

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένας άνθρωπος που τον έλεγαν Μάκη. Αυτός κυνηγούσε έναν λύκο σε μια σπηλιά.

Όταν τον βρήκε και μίλησε μαζί του κατάλαβε ότι ο λύκος ήταν καλός. Ο λύκος όμως ήταν στεναχωρημένος.

Όταν ο άνθρωπος τον ρώτησε γιατί ήταν στεναχωρημένος, ο λύκος του είπε ότι ήταν έτσι επειδή είχε χάσει το πατίνι του. Τότε ο Μάκης αποφάσισε να τον βοηθήσει να βρουν το πατίνι.

Έψαχναν όλη μέρα και όλη νύχτα στη σπηλιά και στο δάσος και τελικά κατάφεραν να το βρουν πάνω σε ένα μεγάλο δέντρο.

Από τότε ο Μάκης και ο λύκος έγιναν οι καλύτεροι φίλοι.

Ο πρίγκιπας, η πριγκίπισσα και ο μάγος

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μάγισσα και ένας μάγος και ο μάγος έκανε πολλά παιδάκια βατραχάκια.

Μια μέρα εμφανίστηκε ένας πρίγκιπας και είδε τα βατραχάκια στεναχωρημένα. Τα ρώτησε γιατί ήταν στεναχωρημένα και τα βατραχάκια του είπαν την ιστορία τους. Έτσι αποφάσισε να τα βοηθήσει.

Ένα βράδυ την ώρα που ο μάγος κοιμόταν ο πρίγκιπας με ένα κορίτσι πριγκίπισσα πήγαν κρυφά σιγά - σιγά και του πήραν το μαγικό ραβδί. Φύγανε γρήγορα πριν τους καταλάβει και πήγαν να βρουν τα βατραχάκια. Με το μαγικό ραβδί του μάγου μεταμόρφωσαν πάλι όλα τα βατραχάκια ξανά σε παιδάκια.

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα..

Η Σοφούλα και το ποντικάκι

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε σε ένα σπίτι στο δάσος, Σοδούλα μαζί με τη μαμά της, τον μπαμπά της και τον μικρό της αδελφό.

Μια μέρα η μαμά της είπε στη Σοφούλα: Να κατέβει στην αποθήκη να της φέρει κάποια πράγματα που θα χρειαζόταν για το βράδυ που θα έρχονταν στο σπίτι ο παππούς και η γιαγιά, για φαγητό.

Κατέβηκε λοιπόν η Σοφούλα στην αποθήκη κι εκεί που έψαχνε τα πράγματα, ξαφνικά ακούει, σκουις-σκουις, και τι να δει... ένα μικρό ποντικάκι, έτρεξε φοβισμένο και χώθηκε σε μια μικρή τρυπούλα στον τοίχο. Η Σοφούλα έβγαλε ένα μεγάλο ουρλιαχτό και έφυγε τρέχοντας από την αποθήκη. Η μαμά της την άκουσε να φωνάζει και την ρώτησε τι είχε συμβεί. Τότε η Σοφούλα της εξήγησε και η μητέρα της την καθησύχασε και πήρε ένα μεγάλο κομμάτι τυρί από το ψυγείο και μαζί με την Σοφούλα πήγαν στην αποθήκη και άφησαν το τυρί, έξω από την τρυπούλα που είχε μπει ο ποντικός. Περίμεναν, περίμεναν αλλά ο ποντικός δεν εμφανιζόταν. Η μητέρα της, της εξήγησε στη Σοφούλα ότι και ο ποντικός είχε φοβηθεί πολύ όπως και κι εκείνη και ότι δεν θα έβγαινε από τη φωλιά του εάν δεν έφευγαν από εκεί. Της είπε ότι θα πηγαίνουν κάθε μέρα ένα μεγάλο κομμάτι τυρί στο ποντικάκι μέχρι να της εμπιστευτεί και να βγει να πάρει το τυρί του.

Οι μέρες περνούσαν και ξαφνικά μια μέρα ο ποντικός βγήκε δειλά-δειλά απ' τη φωλιά του και όταν είδε τη Σοφούλα και τη μαμά της, τις ευχαρίστησε για το φαγητό που τόσο σπάνια έβρισκε και τους είπε ότι ήταν πολύ πεινασμένος γιατί είχε πολύ καιρό να φάει. Η Σοφούλα τότε είπε στον ποντικό ότι κάθε μέρα θα του φέρνει φαγητό και ότι δεν πρόκειται να ξαναπεινάσει ποτέ πια.

Έτσι η Σοφούλα και ο ποντικός έγιναν οι καλύτεροι φίλοι και έπαιζαν συνέχεια μαζί και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΠΠΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΙΑΓΙΑΣ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένα δάσος με ωραία δέντρα, θάμνους και πολύ όμορφα λουλούδια. Σε αυτό το δάσος βρισκόταν και ένα όμορφο σπιτάκι του παππού και της γιαγιάς (σε αυτό το σημείο ρωτάω το Νικόλα τι χρώμα έχουν τα κεραμίδια, οι πόρτες, οι τοίχοι κλπ).

Μια μέρα η μαμά του Νικόλα να τα πάει στο σπιτάκι του που έμενε στην πόλη, έφτιαξε ένα καλαθάκι γεμάτο φαγητά και λιχουδιές και είπε στον Νικόλα να τα πάει στο σπιτάκι του παππού και της γιαγιάς για να φάνε όλοι μαζί και για να τους δει που είχε και καιρό. Ετοιμάστηκε λοιπόν ο Νικόλας, πήρε το καλαθάκι και του είπε η μαμά: Να προσέχεις στο δρόμο. Θυμάσαι ποιο μονοπάτι παίρνουμε για το σπιτάκι; και ο Νικόλας απάντησε:Ναι μανούλα το θυμάμαι όλα τα θυμάμαι . Ξεκίνησε λοιπόν χαρούμενος και με γρήγορα χοροπηδητά βήματα, έφτασε στο δάσος αλλά ξαφνικά κατάλαβε ότι δεν θυμάται πιο μονοπάτι πρέπει να ακολουθήσει και έκατσε σε μια γωνιά πολύ στευναχωρεμένος και έβαλε τα κλάματα. Ξαφνικά εμφανίστηκε ένας λύκος πολύ όμορφος με γκρίζο τρίχωμα και πλησίασε τον Νικόλα και πολύ συμπονετικά τον ρώτησε:

- Γιατί είσαι στεναχωρεμένος και κλαίς;
- Γιατί ξέχασα το μονοπάτι που οδηγεί στο σπίτι του παππού και της γιαγιάς
- Πως τους λένε γλυκό μου παιδάκι;
- Τον παππού μου τον λένε Σπύρο-Πίπη και τη γιαγιά μου Τζούλια.

-Ααααα τους γνωρίζω καλά και τους δύο .Είναι πολύ καλοί άνθρωποι. Αγαπάνε τα ζώακια. Μας φροντίζουν, μας δίνουν φαγητό και νερό και όλοι μας τους έχουμε μέσα στην καρδιά μας.

Ανεβαίνει λοιπόν ο Νικόλας χαρούμενος στην πλάτη του λύκου και σε λίγη ώρα έφτασαν στο σπιτάκι του παππού και της γιαγιάς. Χτυπάει την πόρτα και μόλις ο παππούς και η γιαγιά αντίκρισαν τον Νικόλα χάρηκαν τόσο πολύ που αμέσως τον αγκάλιασαν και το πρόσωπο τους έλαμψε από ευτυχία. Ο Νικόλας όλο ενθουσιασμό, τους διηγήθηκε πως ο λύκος τον βοήθησε να βρει το σπίτι τους και εκείνοι για να τον ευχαριστήσουν, τον κάλεσαν και αυτόν στην παρέα τους. Έστρωσαν το τραπέζι, έβγαλαν όλα τα νόστιμα φαγητά, έφαγαν, χόρεψαν, τραγούδησαν και πέρασαν φανταστικά!

Όταν νύχτωσε ο παππούς και η γιαγιά παρακάλεσαν τον λύκο να επιστρέψει τον Νικόλα στο σπίτι του στην πόλη, για να μην τον πειράξει κανείς στο δρόμο. Η μαμά περίμενε τον Νικόλα και όταν είδε ότι τον συνόδευε ο λύκος, έμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ο Νικόλας της εξήγησε ότι ο λύκος είναι καλός και έτσι η μαμά ευχαρίστησε τον λύκο και έγιναν όλοι φίλοι αγαπημένοι και διασκεδάζαν μαζί.

Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Ένας καρχαρίας στην παιδική χαρά

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα παιδάκι που το έλεγαν Αναστασία.

Η Αναστασία πήγαινε συνέχεια στο σχολείο και στην παιδική χαρά. Πήγαινε στο λύκειο.

Μια μέρα ξαφνικά είδε μία πισίνα στο δρόμο για το σχολείο και βούτηξε μέσα.

Εκεί που κολυμπούσε στην πισίνα είδε έναν καρχαρία που ενοχλούσε τα παιδιά και τους μεγάλους.

Στην αρχή που προσπάθησαν να του μιλήσουν εκείνος θύμωσε και τους έβγαλε την γλώσσα για να τους κοροϊδέψει.

Αλλά ο καρχαρίας ήταν 75 χρονών και έτσι τελικά αποφάσισε να συζητήσει και κατάλαβε το λάθος του.

Τότε λοιπόν αποφάσισαν τα παιδάκια, οι μεγάλοι και ο καρχαρίας να μην τσακωθούν, αλλά να γίνουν φίλοι. Πήγαν στην παιδική χαρά να παίξουν όμορφα και να μαζέψουν λουλουδάκια.

Η Στεφανία η Έλσα και η Άννα στην Καραμελοχώρα

Μια φορά και έναν καιρό ζούσανε 3 όμορφα κοριτσάκια στην καραμελοχώρα. Τους άρεσαν πολύ να τρώνε καραμέλες.

Η Στεφανίτσα η καραμελίτσα με γεύση φραουλίτσα της άρεσαν οι καραμέλες με κόκκινο χρώμα γιατί έχουν τη γεύση της φράουλας. Στην Έλσα αρέσουν οι μπλε καραμέλες και στην Άννα αρέσουν οι πράσινες καραμελίτσες.

Λοιπόν η ιστορία ξεκινάει κάπως έτσι. Είχανε μια μικρή κοτούλα της οποίας της αρέσουν οι καραμελίτσες. Μια μέρα η κοτούλα άρχισε να κυνηγάει τον παππού Βασίλη για να της δώσει καραμέλα μα ο παππούς δεν της έδινε και η κοτούλα πέταξε και τον τσίμπησε στο πηγούνι και του έκανε μια μικρή τρυπούλα και ο παππούς στεναχωρήθηκε. Η Έλσα με τις μαγικές της δυνάμεις έκλεισε την τρυπούλα και η Άννα με τη γλυκιά φωνή της, του τραγουδούσε για να μην είναι πια στεναχωρημένος.

Η Στεφανίτσα η καραμελίτσα τότε τον πήρε μια τεράστια αγκαλιά και του είπε παππού Βασίλη πρέπει να μάθεις να μοιράζεσαι το φαγητό σου με τα ζωάκια και τους ανθρώπους και ο παππούς έσφιξε την Στεφανίτσα στην αγκαλιά του και της είπε έχεις δίκιο. Σε ευχαριστώ!!!! Πήγανε και οι 4 τους και δώσανε στην κοτούλα μια καραμελίτσα! «Κόκκινη κιόλας».

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα πολύ όμορφο μέρος της Αφρικής ζούσε με την οικογένειά της ένα κορίτσι που το έλεγαν Χιορία.

Είχε μαύρα σγουρά μαλλιά και ροδαλά μάγουλα και ήταν πολύ έξυπνη,ζωηρή και αγαπούσε τη μουσική και το χορό. Φορούσε τα αγαπημένα της ρούχα, έπαιρνε το καλαθάκι με το φαγητό της ,την κούκλα της και συναντούσε τους φίλους της που έμεναν στην ίδια γειτονιά.

Αυτό που ήθελαν όλοι περισσότερο ήταν να επισκέπτονται το δάσος που ήταν κοντά στα σπίτια τους. Εκείνη την ημέρα και ενώ προχωρούσαν τραγουδώντας βλέπουν μπροστά τους μια πανέμορφη νεράιδα με ροζ φτερά και κόκκινο φόρεμα να κρατάει στα χέρια της ένα βιολί. Η μελωδία που ακουγόταν ήταν μαγευτική. Αμέσως σταμάτησαν, έμειναν δυο αγάλματα μαγεμένοι από τη μουσική.

Αυτό που η Χιορία επιθυμούσε εκείνη τη στιγμή ήταν να ανέβει στα φτερά της νεράιδας και να ταξιδέψει μαζί της στον κόσμο της μουσικής.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη της και την επόμενη στιγμή όλη η παρέα βρισκόταν ψηλά και ταξίδευαν στο πιο όμορφο μέρος του κόσμου.

Οι τρεις Φίλοι

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα ήσυχο και μακρινό δάσος γεννήθηκε ένα όμορφο και ξεχωριστό χελωνάκι !Οι γονείς του μόλις το αντίκρισαν κατάλαβαν αμέσως το μικρό τους χελωνάκι ότι ήταν μοναδικό γιατί ήταν διαφορετικό. Το χρώμα του δεν ήταν πράσινο όπως οι άλλες χελώνες, ήταν μωβ.

Ο Φοίβος(έτσι έλεγαν το μικρό χελωνάκι) ήταν πολύ χαρούμενος, ζωηρός και παιχνιδιάρης με μια μεγάλη και ευγενική καρδιά. Όλη μέρα τριγύριζε στο δάσος προσπαθώντας να κάνει φίλους. Δυστυχώς όμως τα άλλα ζωάκια του δάσους τον απέφευγαν γιατί ήταν διαφορετικός (ήταν μωβ) και δεν είχαν ξαναδεί μωβ χελώνα.

Μια μέρα λοιπόν καθώς έκανε τη συνηθισμένη του βόλτα στο δάσος άκουσε από μακριά ένα κλάμα. Όταν πήγε πιο κοντά βρήκε ένα μικρό πουλάκι να κλαίει δίπλα σε ένα βράχο. Είδε τότε ότι κάτω από το βράχο είχε παγιδευτεί και ένα άλλο μικρό ζωάκι, ένα κουνελάκι! Ο Φοίβος χωρίς να το σκεφτεί λεπτό πήγε αμέσως να τον βοηθήσει!! Αφού εξήγησε στην Φλώρα(έτσι έλεγαν το μικρό πουλάκι) το σχέδιο του σήκωσε με όλη του τη δύναμη του την άκρη του βράχου ενώ η Φλώρα τράβηξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε την Μπιάνκα(έτσι έλεγαν το κουνελάκι). Οι τρεις φίλοι τα είχαν καταφέρει!!!

Η Φλώρα η Μπιάνκα ευχαρίστησαν τον Φοίβο με μια μεγάλη ζεστή αγκαλιά. Τον ρώτησαν μάλιστα αν ήθελαν να γίνουν φίλοι για πάντα γιατί δεν είχαν ξαναδεί τόσο δυνατό και ευγενικό χελωνάκι σαν και αυτό.

Ο Φοίβος ήταν τόσο χαρούμενος που επιτέλους κάποιος είδε πόσο καλός φίλος μπορούσε να γίνει και που τον δέχτηκαν για αυτό που πραγματικά ήταν και ας ήταν μωβ.(διαφορετικός)!

Οι τρεις φίλοι έγιναν οι καλύτεροι φίλοι και ζήσανε πολλές και διάφορες καινούργιες περιπέτειες.....!

ΤΕΛΟΣ

(ΤΟ ΚΑΘΕ ΠΑΙΔΙ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΑΝΕΙ ΜΟΝΑΔΙΚΟ)

Ο Γιώργος, ο Νίκος και το φεγγάρι

Μια φορά και έναν καιρό ήταν δυο μικρά αδελφάκια , ο Γιώργος και ο Νίκος που ζούσαν με τη μαμά , τον μπαμπά και το μεγάλο τους αδελφό, σε ένα σπιτάκι κοντά στο δάσος.

Μια μέρα, ο Γιώργος και ο Νίκος σκέφτηκαν να κάνουν μια ωραία βόλτα στο δάσος με τα ποδήλατά τους. Έτσι παρακάλεσαν τη μαμά να τους αφήσει. Η μαμά είπε στα παιδιά να πάνε αλλά τους είπε να είναι προσεκτικά και να επιστρέψουν πριν νυχτώσει. Εκείνα, αφού υποσχέθηκαν ότι θα κάνουν ό,τι τους ζήτησε η μαμά τους, πήραν τα ποδήλατά τους και άρχισαν να κατευθύνονται προς το δάσος. Στην αρχή, ήταν πολύ όμορφα.

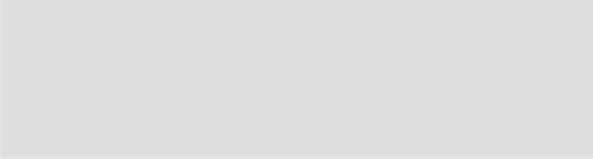
Ο ήλιος έλαμπε, τα πουλάκια κελαηδούσαν και οι πεταλούδες χόρευαν γύρω από τα πολύχρωμα λουλούδια. Ο Γιώργος και ο Νίκος ενθουσιάστηκαν τόσο πολύ από τις ομορφιές που έκρυβε το δάσος που ξέχασαν γρήγορα τις συμβουλές της μαμά τους. Έτσι, απομακρύνονταν όλο και περισσότερο μέσα στο δάσος. Ξαφνικά, δύο μεγάλα σύννεφα έκρυψαν τον ήλιο και όλα σκοτείνιασαν. Τα παιδιά, αποφάσισαν να πάρουν το δρόμο της επιστροφής, όμως είχαν απομακρυνθεί τόσο πολύ που δεν ήξεραν πώς να γυρίσουν. Αφού περιπλανήθηκαν για λίγο αποφάσισαν να καθίσουν κάτω από ένα δέντρο, καθώς είχαν αρχίσει να πέφτουν οι πρώτες ψιχάλες.

Η βροχή όσο περνούσε η ώρα δυνάμωνε και τώρα αστραπές, βροντές και κεραυνοί στόλιζαν τον ουρανό. Τα δύο αδελφία είχαν αρχίσει να κρύνουν και να φοβούνται τόσο πολύ που ο Νίκος έβαλε τα κλάματα. Ο Γιώργος προσπαθούσε να τον παρηγορήσει, κρύβοντας το δικό του φόβο. Τότε άκουσαν μια φωνή: « Μην φοβάστε παιδάκια, ελάτε στην αγκαλιά μου να σας ζεστάνω». Τα παιδιά, ακόμα πιο

τρομοκρατημένα, σήκωσαν το βλέμμα ψηλά και είδαν σαστισμένα το φεγγαράκι να τους μιλάει . Πόσο ωραίο ήταν το φεγγαράκι! Εκείνο, άπλωσε το μεγάλο του χέρι και εκείνοι διστακτικά ανέβηκαν πάνω. Αμέσως βρέθηκαν στην αγκαλιά του φεγγαριού. Πόσο ωραίο ήταν εκεί, πόσο ζεστά και πόσο ασφαλή ένιωσαν ξαφνικά. Ο Γιώργος και ο Νίκος μπορούσαν τώρα να δουν από ψηλά όλο το δάσος, όλα τα αστεράκια μέχρι και το σπίτι τους μπορούσαν να διακρίνουν! Έτσι, έμειναν εκεί μέχρι που η βροχή σταμάτησε! Το φεγγαράκι τότε τους είπε να ανέβουν πάλι στο μεγάλο του χέρι για να τους κατεβάσει στο έδαφος και να επιστρέψουν στο σπίτι τους.

Έτσι και έγινε! Τα παιδιά ευχαρίστησαν το φεγγαράκι για τη βοήθειά του και αφού το αποχαιρέτησαν, ανέβηκαν στα ποδήλατα τους και επέστρεψαν στο σπίτι τους. Η μαμά τους μόλις τα είδε τα πήρε αγκαλιά και άρχισε να κλαίει από τη χαρά της: « Νόμιζα ότι χαθήκατε ή ότι πάθατε κάτι κακό». Είπε, σφίγγοντας τα στην αγκαλιά της. Ο Γιώργος και ο Νίκος της έδωσαν ένα μεγάλο φιλί και δεν είπαν τίποτα για την περιπέτεια τους.

Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

Οι 2 φίλοι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν 2 φίλοι δεινόσαυροι στην ζούγκλα.

Όπως προχωρούσαν βρήκαν μια μαϊμού. Αυτή η μαϊμού είχε χαθεί. Οι δεινόσαυροι αποφάσισαν να γίνουν φίλοι μαζί της.

Όπως περπατούσαν άρχισαν να πεινάνε γι' αυτό πήγαν σε έναν ζαχαροπλαστέιο για να πάρουν παγωτό.

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!

Μια πριγκίπισσα στο σούπερ μάρκετ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μία βασίλισσα, ένας βασιλιάς και ένα μωρό.

Μια μέρα η βασίλισσα και η πριγκίπισσα πήγαν στο σούπερ μάρκετ για να ψωνίσουν πολλά πράγματα. Αγοράσανε πορτοκαλάδες, παγωτά και τούρτα.

Στο σπίτι τους περίμενε ο βασιλιάς για να φάνε. Βάλανε στο τραπέζι τα παγωτά, τις πορτοκαλάδες και τα φάγανε.

Στο τέλος ζωγράφισαν και έπαιξαν τα 3 γουρουνάκια.

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!!!

Η μαμά και το παιδί

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μία μαμά με το παιδάκι της. Μια μέρα η μαμά με το παιδάκι βγήκαν έξω στην αυλή και έπιασε μια δυνατή καταιγίδα. Μπήκαν γρήγορα μέσα και ζωγράφισαν, φτιάξανε και δωράκια.

Την άλλη μέρα μόλις βγήκαν έξω και τι να δουν: Πω πω τι ωραία μέρα που έχει;;; Είδαν ότι τα λουλούδια είχαν ανθίσει από την πολύ βροχή.

Και έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα.

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ, Η ΓΑΤΟΥΛΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΥΝΕΛΗΣ

Μια φορά κι ένα καιρό, ένας μικρός σκαντζόχοιρος έτρεχε να σωθεί από ένα λύκο που τον κυνηγούσε. Και λίγο πριν τον αρπάξει, ο σκαντζόχοιρος χώνεται σε μια τρύπα και μπαίνει σε μια αυλή σπιτιού. Ο λύκος ήταν πολύ μεγάλος για να χωρέσει, φύσηξε, ξεφύσησε και στο τέλος τα παράτησε και έφυγε. Ο σκαντζόχοιρος ανακουφίστηκε, που σώθηκε και τότε άρχισε να κοιτάει γύρω του να δει σε τι μέρος βρισκόταν. Τότε, εμφανίζεται μια ευγενική γατούλα μπροστά του:

- Γειά σου...Εσύ τι είσαι;
- Γειά σου...Εγώ είμαι ένας σκαντζόχοιρος, έτρεχα να σωθώ από ένα λύκο που με κυνηγούσε και τρύπωσα σε αυτήν εδώ την αυλή για να σωθώ.
- Ααα, πόσο χαίρομαι που σώθηκες! Εδώ είσαι ασφαλής, δεν θα σε πειράξει κανείς! Θα ήθελες να σου φέρω να φας από τις κροκέτες μου;
- Ναι, ναι θέλω! Μου αρέσουν οι γατοκροκέτες!

Κι έτσι η γατούλα και ο σκαντζόχοιρος φάγανε παρεούλα και τότε η γάτα είπε στον σκαντζοχοιράκο:

- Πολύ σε συμπάθησα! Αν θέλεις μπορείς να μείνεις μαζί μου στην αυλή, να κάνουμε παρέα και να παίζουμε!
- Αλήθεια λες; Μπορώ να μείνω εδώ;
- Ναι, βεβαίως! Πάμε και από την άλλη μεριά, να γνωρίσεις και τον κουνέλη της αυλής. Είναι λίγο μουρτζούφλης, αλλά μην ανησυχείς! Καλός είναι!

Πράγματι, διέσχισαν την αυλή και έφτασαν έξω από το σπίτι του κούνελου

- Ει Κουνέληηηη, βγες έξω που θέλω να σου γνωρίσω τον καινούργιο μας συγγάτοικο!

Βγαίνει έξω ο κουνέλης με ύφος σοβαρό. Κοιτάει από πάνω μέχρι κάτω τον σκαντζόχοιρο και του λέει:

- Εσύ τι είσαι;
- Σκαντζόχοιρος!
- Και τι είναι αυτά που κουβαλάς απάνω σου;
- Αυτά είναι τα αγκάθια μου.

Μμμμμ...έκατσε σκεφτικός ο κουνέλης και έτριβε το πηγούνι του. Ξαφνικά φωνάζει:

- Άκου να σου πω, κοίτα μη μ' ακουμπήσεις μ' αυτά τα πράγματα και με τρυπήσεις!

- Όσοχι, όχι όχι μην ανησυχείς: Δεν θα σε τσιμπήσω: Τα έχω για να προστατεύομαι από αυτούς που με κυνηγάνε!

Μμμμμ...έτριβε πάλι το πηγούνι του και περιεργαζόταν τον κουνέλη. Ξαφνικά του ξαναλέει:

- Άσακου να σου πω. Δεν θα κοιμάσαι σπίτι μου, γιατί είναι πολύ μικρό και δεν χωράμε. Να βρεις αλλού να μείνεις
- Εντάξει κουνέλη: Θα βρω κάπου να μείνω μέσα στην αυλή: Δεν θα σε ενοχλήσω.

Μμμμμ.....

- Ούτε θα μασουλάς τα καρότα μου. Τα έχω μαζέψει με πολύ κόπο και θέλω να τα ευχαριστηθώ!
- Μάλιστα κουνέλη...θα βρω το δικό μου φαί να φάω:

Μμμμμμ.....τρίβει πηγούνι.....

- Ούτε θα παίζεις με τα παιχνίδια μου. Είναι δικά μου: Να βρεις άλλα παιχνίδια να παίζεις!
- Εεεεε άσε μας βρε κουνέλη: Ξέσπασε η γάτα: Σταμάτα να είσαι τόσο περίεργος πια: Τι να τα κάνεις τα παιχνίδια, άμα δεν έχεις με κάποιον να τα παίζεις? Κι εσείς θα παίξετε με τα δικά μου, κι εγώ με τα δικά σας και θα διασκεδάζουμε παρέα: Ωωωωω πια:

Μμμμμμ.....τώρα έτριψε το πηγούνι του για αρκετή ώρα...Και μετά από πολύ σκέψη, φώναξε:

- Εντάξει λοιπόν: Θα παίζουμε όλοι μαζί: Και θα μένουμε όλοι μαζί: Και θα τρώμε όλοι μαζί:
- Γιούπιιιιι!!! Φώναξαν η γατούλα και ο σκαντζόχοιρος με χαρά:

Και από τότε, τα τρία ζωάκια έζησαν μαζί στην αυλή και περνούσαν φανταστικά παίζοντας, τρώγοντας και παίρνοντας υπνάκους παρέα:

Οι Παιδαγωγοί:

Μπίκα Πελαγία

Γλυνού Ειρήνη

Αναστίογλου Τάνια